

Arrest

nr. 222 905 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. MARESCAU
Louizalaan 99
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. MARESCAU en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 oktober 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 3 november 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 30 oktober 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 31 oktober 2017 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Tizin Khas in het district Surobi in de provincie Kabul. U heeft steeds in uw eigen dorp gewoond, waar u het vee hoedde. Uw vader, die ook zijn hele leven herder geweest was, overleed in 2009 ten gevolge van een hartaanval. Uw broer genoot scholing in Surobi en werd daarbij financieel ondersteund door uw schoonbroer M.(...). Uw broer volgde verder ook een cursus Engels. Nadat hij was afgestudeerd, ging hij aan de slag als tolk voor het Amerikaanse bedrijf D.

Op een dag was u in de moskee toen twee mannen begonnen te preken en zeiden dat iedereen die werkzaam was voor de overheid of voor de buitenlanders deze job moest stopzetten. Indien dit niet zou gebeuren zouden ze de huizen van deze personen bezoeken en hun broers en vaders meenemen. Bij thuiskomst vertelde u uw moeder wat er gezegd was in de moskee. Zij verbood u nog naar de moskee te gaan. In de week die volgde kwamen de taliban tweemaal langs bij u thuis. Ze vroegen uw moeder naar u en uw oudere broer. Uw moeder antwoordde tweemaal dat uw broer er niet was en dat u op pad was met het vee. Ze zeiden uw moeder dat ze op de hoogte waren van de job van uw oudere broer en dat ze hem moest overtuigen hiermee te stoppen. Stopte hij niet met zijn werk, dan zouden ze u met hen meenemen. Uw moeder sprak u hierover toen u thuiskwam. Twee dagen later werkte u in de tuin nabij uw huis toen u de taliban zag aankomen. Uw broertje zag ze binnenkomen en riep tegen u dat de taliban er waren. U stond recht en verliet het huis via de achterdeur en kon via de heuvels tot in Kulalan lopen, het dorp waar uw zus en schoonbroer M.(...) wonen. U vertelde het hele verhaal aan uw schoonbroer. De volgende morgen kwamen uw moeder en broer ook naar het huis van uw schoonbroer. Uw schoonbroer besloot om u onder een burka met de auto naar een naburig dorp te brengen. Vanaf het dorp Walikhel reden jullie verder tot Surobi. Hij stelde u voor aan een persoon die met u verder reisde tot Kabul, van waar u de bus nam naar Nimroz.

U heeft Afghanistan verlaten in mei 2015. U bent België binnengekomen op 28 oktober 2015 en vroeg vijf dagen later asiel aan.

Drie maanden voor uw vertrek trok uw broer naar de Verenigde Staten. Hij woont er nu met zijn vrouw en kinderen in Washington DC.

Uw moeder, jongere broer en zus wonen sinds uw vertrek uit de regio in bij uw zus en schoonbroer in Kalulan. Het huis in Tizin Khas werd in brand gestoken en het vee werd in beslag genomen door de taliban. De taliban zijn nog een aantal keren langsgekomen in Kulalan om er naar u te vragen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u vijf certificaten in verband met de job van uw broer en twee enveloppes voor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 januari 2016. Tijdens uw gehoor op het CGVS legt u verder uw taskara voor. Na het gehoor op het CGVS stuurden zowel u als uw raadsman nog documenten door naar het CGVS via elektronische post. Het betreft volgende documenten: twee foto's van uw broer op een ceremonie van D., een foto van uw broer op zijn bureau, een foto met zijn supervisor bij het bedrijf D., twee bankafschriften waarop de storting van zijn loon bij D. zichtbaar is, een scan van de voor- en achterkant van de werkbadge van uw broer bij D., een scan van de toegangkaart tot Camp Baron, een tijdschema van zijn tijd bij het bedrijf D., het voorlopig Amerikaans rijbewijs van uw broer, een email met betreffende het rekeningsaldo van uw broer, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw broer dat werd uitgegeven door de Afghaanse ambassade in Washington DC, de Amerikaanse verblijfskaart van uw broer, de visakaart van uw broer en een certificaat van tewerkstelling bij S. B. C.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart dat u omwille van de job van uw broer als tolk in het Amerikaanse bedrijf D. gevisieerd werd door de taliban. Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de job van uw broer niet overtuigen.

Zo heeft u slechts een zeer oppervlakkige kennis van de job van uw broer. Gevraagd om te vertellen wat u weet over de job van uw broer geeft u aan dat hij ongeveer vijf jaar als tolk werkte voor Amerikanen. Uw broer werkte aanvankelijk in Jalalabad en later in Kabul (CGVS, p. 8). U geeft vervolgens aan dat hij in een bedrijf werkte dat D. heette. Gevraagd of hij steeds daar werkzaam was, moet u aangeven dat u dit niet weet en niet op de hoogte bent van de details van zijn job (CGVS, p. 9). Gevraagd naar de taken van uw broer, geeft u aan dat hij u enkel vertelde dat hij er tolk was. Ook of hij werd ingezet als tolk op de vertaling van teksten of het vertalen van gesprekken weet u niet (CGVS, p. 9). Gevraagd naar zijn specifieke taken en of hij al dan niet mensen onder zich had, moet u aangeven het niet te weten (CGVS, p. 10). Nochtans blijkt uit één van de certificaten die u binnenbracht dat uw broer manager was van de taalkundigen. Gevraagd naar specifieke anekdotes die uw broer aanhaalde over zijn job, kan u niets vertellen. Gevraagd waarover er dan zoal gesproken werd als uw broer na zes maanden op verlof kwam naar huis, geeft u aan dat hij vroeg naar de situatie van de familie, het dorp en dat hij zelf niets vertelde

(CGVS, p. 10). De kennis die u heeft over de job van uw broer beperkt zich aldus tot de oppervlakkige bewering dat hij vijf jaar lang als tolk werkte in D.

Opmerkelijk is tevens dat u niets kan vertellen over de vriend van uw broer die hem aan zijn job als tolk geholpen heeft en vervolgens zijn collega werd (CGVS, p. 10). U geeft aan dat die persoon nu ook in de Verenigde Staten verblijft en dat u hem enkel zag tijdens videogesprekken met uw broer (CGVS, p. 10). Aangespoord meer informatie te geven over deze jongeman en bijvoorbeeld te vertellen waar die persoon vandaan komt, hoe hij heet, en dergelijke, stelt u dat u niets over hem weet. Gevraagd of uw broer dan nooit meer verteld heeft over die jongeman die hem aan een job geholpen heeft, zegt u van niet (CGVS, p. 10).

Ook over het bedrijf waarin uw broer werkzaam was heeft u amper informatie. Gevraagd wat u over het bedrijf D. weet, geeft u aan dat u er niets over weet, dat uw broer er werkte en dat u er nooit geweest bent (CGVS, p. 9). Gevraagd of u enig idee heeft wat het bedrijf D. doet in Afghanistan, moet u aangeven dit niet te weten (CGVS, p. 9). Uw broer vertelde u wel dat hij voor de Amerikanen werkte. Gevraagd of hij u vertelde wat deze Amerikanen deden in Afghanistan, zegt u dat u er niet bij was om te vernemen wat de Amerikanen aan hem vertelden (CGVS, p. 9). Gewezen op het feit dat de aanwezigheid van D. in Afghanistan omstreden is en gevraagd of u daar iets over weet, moet u wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 9). Nochtans ontstond in juli 2010 ophef omtrent een autoaccident waarin een wagen van D. betrokken was. Ook blijkt uit Wikileaksdocumenten dat aannemers van het bedrijf D. een zeventienjarige bacha bazi inhuurden in Kunduz. Verschillende Afghanen werden gearresteerd en ondervraagd hierover, niemand werd echter vervolgd. D. ontsloeg wel vier managers in de nasleep van dit incident. Dat ook deze incidenten u niet ter ore gekomen zijn, is opmerkelijk.

Hoewel er respect kan worden opgebracht voor het argument dat uw broer de job van tolk vervulde en niet u, dient te worden opgemerkt dat van u mag worden verwacht dat u zich hierover geïnformeerd heeft, gezien deze job de oorzaak is van uw problemen met de taliban en de reden waarom u uw land van herkomst verlaten heeft. Dat u opwerpt dat het CGVS uw broer steeds kan contacteren om meer informatie te bekomen over zijn job, weerlegt dit argument niet (CGVS, p. 10). Er kan immers verwacht worden van u dat u gezien uw problemen een zekere interesse heeft in deze zaken. Dat u twee jaar uw vertrek nog steeds geen enkele concrete informatie bent te weten gekomen over het werk van uw broer, dat u verplichtte uw familie en land te verlaten, doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u geen enkel document neerlegt die de familieband met uw broer kan bewijzen. U legde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een vijftal certificaten voor van de job van uw broer K.(...) en stuurde later ook foto's door van uw broer op een ceremonie waar appreciatiecertificaten werden afgegeven, een foto van uw broer op zijn bureau, een foto met zijn supervisor bij het bedrijf D., twee bankafschriften waarop de storting van zijn loon bij D. zichtbaar is, een scan van de voor- en achterkant van de werkbadge van uw broer bij D., een scan van de toegangkaart tot Camp Baron, een tijdschema van zijn tijd bij het bedrijf D., het voorlopig rijbewijs van uw broer, een email betreffende het bankrekeningsaldo van uw broer, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw broer dat werd uitgegeven door de Afghaanse ambassade in Washington DC, de Amerikaanse verblijfskaart van uw broer, de visakaart van uw broer en een certificaat van tewerkstelling bij S. B. C. Er dient te worden opgemerkt dat al deze documenten kopieën betreffen waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Opvallender is evenwel dat u geen documenten voorlegt ter staving van uw familieband met K.(...). Zo legt u geen foto's neer waarop u samen met uw broer te zien bent. Nochtans werd u ook naar dergelijke documenten gevraagd tijdens het gehoor op het CGVS (CGVS, p. 11). U geeft op het CGVS simpelweg aan dat u geen foto's maakte in Afghanistan. Gevraagd of er dan geen enkele foto bestaat waar u en uw broer samen op staan afgebeeld, geeft u aan dit niet te weten. U denkt dat er misschien foto's zijn van tijdens zijn huwelijk maar dat is lang geleden (CGVS, p. 11).

Gezien het ontbreken van documenten die een familieband bewijzen en uw gebrekkige verklaringen over de job van uw broer, kan er dan ook aan getwijfeld worden dat uw broer werkelijk werkzaam was als tolk bij D. en of de man van de documenten daadwerkelijk uw broer is.

Ook uw opeenvolgende verklaringen over het tijdstip van vertrek van uw broer uit Afghanistan doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo geeft u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) duidelijk aan dat uw broer ongeveer één jaar geleden naar de Verenigde Staten (VS) gegaan is (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Gezien het interview op de DVZ werd afgenomen op 16 februari 2016, kan ervan uitgegaan worden dat uw broer ongeveer in februari 2015 vertrokken is uit Afghanistan. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u aanvankelijk dat uw broer een drietal maanden voor uw vertrek uit Afghanistan naar de VS gegaan is (CGVS, p. 5). Gevraagd wanneer hij Afghanistan dan verliet, geeft u slechts aan dat hij vanuit zijn basis vertrokken is en u reeds in Griekenland was toen u via facebook vernam dat uw broer in de VS was. Uw schoonbroer zou u toen ook gezegd hebben dat hij drie maanden voor u vertrokken is (CGVS, p. 5). Gezien u aangeeft zelf vertrokken te zijn in saur 1394 of april/ mei 2015, blijkt

ook uit deze verklaringen dat uw broer ongeveer in februari 2015 Afghanistan verlaten heeft. Wanneer echter wordt ingegaan op uw relaas, blijkt u terug te komen op deze verklaringen en geeft u plots aan dat u het land eerder verliet dan uw broer. U verklaart immers dat u voor de eerste maal werd aangesproken door de taliban een week voor uw vertrek en daarvoor geen problemen gekend heeft met de taliban. Gevraagd of dit dan na het vertrek van uw broer gebeurde, vraagt u wat er bedoeld wordt. Uitgelegd dat u eerder verklaarde dat uw broer het land drie maanden voor u verliet, en dat u nu aangeeft pas één week voor uw vertrek te zijn aangesproken door de taliban over het werk van uw broer, reageert u door te stellen dat u niets wist over uw broer en dat uw schoonbroer gezegd had dat hij al weg was maar dat hij eigenlijk in Kaboel verbleef (CGVS, p. 11). Gesteld dat u duidelijkheid dient te bieden over het tijdstip van het vertrek van uw broer, stelt u dat uw broer Afghanistan verlaten had toen u in Griekenland was. Nogmaals gevraagd of uw broer dan vertrokken is voor of na uw vertrek, stelt u dat u eerst vertrokken bent en dat uw broer er langer bleef omdat hij alles moest regelen voor zijn reis (CGVS, p. 11). U past aldus uw eerdere verklaringen aan en beweert dat uw broer Afghanistan slechts verliet na april/mei 2015. Dat u niet eenduidig bent over het vertrek van uw broer doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts heeft u amper kennis over de problemen die uw broer omwille van zijn job gehad zou hebben. Gevraagd naar de aanleiding voor het vertrek van uw broer uit Afghanistan, geeft u aan dat uw broer uw schoonbroer liet weten dat hij telefonisch bedreigd werd. Gevraagd wat u hier verder over weet, geeft u aan dat uw broer die informatie niet met u deelde. Uw broer deelde dit met uw schoonbroer en via hem werd u op de hoogte gebracht (CGVS, p. 12). Gevraagd of u het ooit navroeg bij uw broer, stelt u dat u het in Afghanistan nooit gevraagd heeft, maar dat u het later wel deed en uw broer u toen zei dat het zo en zo gegaan was. Erop gewezen dat u specifiek gevraagd werd te vertellen over de problemen die uw broer gehad heeft en dat u dus de informatie moet meegeven waarover u beschikt, zegt u vaagweg dat uw broer u vertelde dat hij bedreigd werd en dat hij moest stoppen met zijn job (CGVS, p. 12). U verklaart dat uw broer kort voor uw problemen bedreigd werd. Gevraagd of hij daarvoor reeds problemen kende moet u aangeven dat u het niet weet (CGVS, p. 12). Opnieuw dient te worden opgemerkt dat uw kennis van beperkte aard is. Dat u het klaarblijkelijk heeft nagelaten meer te weten te komen over de problemen van uw broer, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw problemen, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw problemen.

Verder is uw afwachtende en passieve houding ten aanzien van uw problemen weinig geloofwaardig. Zo geeft u aan dat er tweemaal bezoek kwam van de taliban bij u thuis nadat de twee talibanleden kwamen preken in de moskee (CGVS, p. 14). Bij het eerste bezoek zeiden de taliban uw moeder dat uw broer diende te stoppen met zijn job. Tijdens het tweede bezoek dreigden ze ermee u mee te nemen indien uw broer zijn job niet zou staken (CGVS, p. 14). Gevraagd of uw moeder uw broer op één of andere manier trachtte te informeren over de zaken die gaande waren, stelt u dat het gewoonweg niet mogelijk was (CGVS, p. 13 en p. 14). Gevraagd wat er thuis gezegd werd over deze problemen en welke mogelijke oplossingen werden besproken, stelt u dat er niet over het probleem gesproken werd. Gevraagd of er dan niet gesproken werd over vluchten of verhuizen, stelt u dat uw moeder en uw schoonbroer daar misschien over spraken. Erop gewezen dat het niet geloofwaardig is dat zowel u als uw moeder het nalaten zelfs nog maar te proberen uw broer te contacteren en verder ook niet onderling besproken hebben wat jullie zouden gaan doen gezien de situatie, stelt u enkel dat jullie niets konden ondernemen in jullie dorp (CGVS, p. 14).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat deze bevindingen te wijzigen. Uw taskara vormt slecht een bewijs van uw identiteit en nationaliteit waar verder niet aan getwijfeld wordt.

De verzendingsbewijzen die u voorlegt tonen aan dat u post ontvangen heeft vanuit Afghanistan en de Verenigde Staten.

Wat betreft de documenten van uw broer dient te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien legt u geen documenten voor ter staving van de door u voorgehouden familieband met uw broer.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surobi in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat e het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en het wettigheidsstoezicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gaat verzoeker in op de concrete overwegingen uit de bestreden weigeringsbeslissing.

Vooreerst gaat verzoeker in op de overweging van de commissaris-generaal dat zijn verklaringen over de job van zijn broer oppervlakkig zijn en dat hij weinig details of anekdotes kan vertellen, hoewel de job van zijn broer de basis vormt voor zijn problemen in Afghanistan.

Verzoeker grijpt in zijn middel terug naar zijn verklaringen tijdens zijn gehoor, die hij in zijn middel citeert, waaruit volgens hem blijkt dat zijn broer vanaf het ogenblik dat hij niet langer thuis woonde, slechts sporadisch contact had met zijn familie en voornamelijk met zijn schoonbroer. Verzoeker wijst erop dat hij geen gsm had en regelmatig in de bergen verbleef bij het vee, waardoor hij weinig gelegenheden had om met zijn broer in contact te komen. Tijdens de zeldzame momenten dat zijn broer op bezoek kwam bij de familie, zo vervolgt verzoeker, stelde hij voornamelijk vragen over het leven in het dorp en werd nagenoeg niet over zijn job gesproken. Volgens verzoeker is het dus logisch en geloofwaardig dat hij niet meer gedetailleerde informatie kan verstrekken. Verzoeker stelt zich de vraag in welke mate het al 'standaard' kan worden beschouwd dat men op de hoogte is van het takenpakket of specifieke anekdotes van de job van een verwante. Naar het oordeel van verzoeker is het onterecht dat de commissaris-generaal zich verwondert over het feit dat verzoeker slechts in grote lijnen op de hoogte is van de job van zijn broer.

Naar aanleiding van de overweging uit de beslissing dat verzoeker na twee jaar nog steeds geen enkele concrete informatie te weten was gekomen over het werk van zijn broer, meent verzoeker dat dit een grove feitelijke onjuistheid betreft omdat hij gehoor heeft gegeven aan de oproep van de commissaris-generaal om documenten over zijn broer binnen te brengen waardoor niet kan worden ingezien hoe kan worden geconcludeerd dat verzoeker geen enkele informatie te weten zou zijn gekomen.

Ingevolge de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker geen enkel document ter staving van de familieband met zijn broer zou hebben neergelegd, haalt verzoeker in zijn middel een passage aan uit het gehoorverslag waarbij hij wijst op het feit dat de gegevens betreffende de vader en de grootvader op zijn taskara overeenstemmen met deze van zijn broer en het gebrek aan gezamenlijke foto's bevestigt. In zijn middel stelt verzoeker dat hij geen foto's kon nemen met een gsm omdat hij geen gsm had. Voorts herhaalt verzoeker dat K. de oudste broer van de familie is die mits financiële steun van de schoonbroer mocht studeren. Volgens verzoeker staat zijn voorstel om rechtstreeks contact op te nemen met zijn broer om antwoord te kunnen geven op de vragen over het werk bij D. dat er wel degelijk een familieband bestaat tussen verzoeker en K. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing spijkers op laag water worden gezocht.

Betreffende het tijdstip van vertrek van zijn broer verklaarde verzoeker aanvankelijk dat zijn broer drie maanden vóór hem Afghanistan zou hebben verlaten, maar later verklaarde hij dat zijn broer nog niet weg was, maar bij zijn schoonbroer in Kabul inwoonde. Verzoeker citeert een aantal verklaringen waaruit volgens hem blijkt dat hij enkel de informatie gaf waarvan hij dacht dat deze correct was. Verzoeker zet uiteen dat zijn schoonbroer foutieve informatie had gegeven om problemen te vermijden. Verzoekers schoonbroer was, zo geeft hij aan, de enige die volledig op de hoogte was van de chronologie van het vertrek van K. Het is niet ernstig, zo oppert verzoeker, om te stellen dat het terugkomen op zijn eerdere verklaringen ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Tegen de overwegingen in de bestreden beslissing waarbij verzoeker een afwachtende en passieve houding ten aanzien van zijn problemen wordt verweten, waarbij hij de passages citeert uit het gehoor

waaruit blijkt dat hij naliet zijn broer te informeren over de bezoeken van de Taliban en gewoon afwachtte, brengt verzoeker in dat hij wegens het gebrek aan een gsm niet in staat was zijn broer op eigen initiatief te bellen en dat de volledige familie rekt op de bijstand van de schoonbroer, die af en toe hoog in de bergen klimt om gsm-ontvangst te hebben en K. te contacteren. Verzoeker stipt aan dat de extreme isolatie van de familie in Tizin Khas beperkingen oplegt inzake communicatie en mogelijkheden om tot actie over te gaan naar aanleiding van de dreigementen van de Taliban. In zijn middel vraagt verzoeker zich af of hem en zijn moeder kan worden verweten te wachten met de vlucht uit het land van herkomst tot er écht niets anders meer mogelijk is.

Verzoeker besluit dat de motivering niet deugdelijk is en dat de beslissing niet steunt op een deugdelijke feitenvinding.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In zijn tweede middel beweert verzoeker dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend omdat hij het slachtoffer is geworden van vervolging door de Taliban omwille van de beroepsuitoefening van zijn broer, die niet wilde stoppen met zijn job als tolk voor D., een Amerikaanse vennootschap, en zijn eigen vermeende spionageactiviteiten. Omwille van zijn verzet tegen de Taliban, die hem mogelijks vermoord zouden hebben, heeft verzoeker zijn land verlaten. Hij verkeerde in de onmogelijkheid, zo stelt hij in zijn middel, om de hulp in te roepen van de overheid of de politiediensten omdat het dorp Tizin Khas volledig in handen is van de Taliban.

Verzoeker citeert in zijn middel het (oude) artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en stipt aan dat dit de omzetting vormt van de (oude) Kwalificatierichtlijn. Verzoeker meent dat hij alle bewijsstukken, waarover hij beschikt, heeft neergelegd en dat alle elementen samenhangend zijn en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie. Hierbij vult verzoeker aan dat hij onmiddellijk na zijn aankomst in België een asielaanvraag indiende en dat hij redelijkerwijs aannemelijk heeft gemaakt dat hij vervolgd is geweest waardoor hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker de definitie van 'ernstige schade' uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in herinnering. Hij wijst erop dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het risico loopt mishandeld te worden en geconfronteerd te worden met de doodstraf.

Verzoeker gaat verder dat de commissaris-generaal om onverklaarbare redenen van oordeel is dat er in zijn hoofd geen reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade als gevolg van het willekeurig geweld, hetgeen niet strookt met zijn relaas en met de landeninformatie uit het administratief dossier. Uit de landeninformatie blijkt immers, zo stelt verzoeker, dat het conflict gerelateerd geweld zich in de provincie Kabul concentreert, in het district Surobi. Bijgevolg besluit verzoeker dat hij niet kan instemmen met de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift van het gehoorverslag en de 'COI Focus' van 25 april 2017 betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Kabul toe (Verzoekschrift, bijlagen 5 en 6).

2.2.2. Middels een aanvullende nota van de commissaris-generaal van 18 februari 2019 wordt de verwijzing naar volgende documenten toegevoegd: het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018, een uittreksel uit het rapport *"EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update"* van mei 2018 (p. 1-34) en een uittreksel uit het rapport *"EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2018 (p. 1, 71-77 en 83-8) (Aanvullende nota CGVS).

2.2.3. In een aanvullende nota van 20 februari 2019 voegt verzoeker een aantal niet-geïnterviewde foto's en documenten toe, onder andere een paspoort en een rijbewijs van dhr. T.K. (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gesteld dat verzoeker niet kan overtuigen waar hij stelt dat hij zou worden geviséerd door de Taliban omwille van de job van zijn broer als tolk voor het Amerikaanse bedrijf D. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeker geen details kan geven over zijn taken. De commissaris-generaal wijst er ook op dat verzoeker evenmin informatie kan verstrekken over de vriend van zijn broer die hem aan zijn job heeft geholpen en die thans ook in de Verenigde Staten verblijft, niets weet over de activiteiten van het Amerikaanse bedrijf D. in Afghanistan en ook niet op de hoogte is van het auto-incident in 2010 waardoor ophef ontstond.

Hoewel het verzoekers broer was die de job van tolk uitoefende en niet verzoeker zelf, mag volgens de commissaris-generaal worden verwacht dat verzoeker informatie kan verstrekken over zijn broer en over zijn activiteiten, zeker aangezien het werk van zijn broer de aanleiding vormde voor het vertrek uit het land van herkomst. De commissaris-generaal merkt voorts in zijn beslissing op dat verzoeker geen enkel document neerlegt dat de familieband van verzoeker met zijn broer bevestigt.

Omwille van het ontbreken van documenten die de familieband bewijzen en de gebrekkige verklaringen van verzoeker over de job van zijn broer, doen volgens de commissaris-generaal twijfels rijzen over de vraag of zijn broer daadwerkelijk als tolk werkzaam was bij D. en of de persoon op de neergelegde documenten daadwerkelijk zijn broer is.

In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op de uiteenlopende verklaringen van verzoeker over het tijdstip waarop zijn broer uit Afghanistan zou zijn vertrokken. Bovendien bleek verzoeker, zo wordt in de beslissing gesteld, weinig af te weten van de problemen die zijn broer omwille van zijn job had gekend. De commissaris-generaal is van oordeel dat de nalatigheid van verzoeker, om meer te weten te komen over deze problemen, de geloofwaardigheid van zijn relaas ondergraaft. Ook de afwachtende en passieve houding ingevolge de bezoeken van de Taliban ten huize van verzoeker wordt ongeloofwaardig bevonden.

De commissaris-generaal besluit dat verzoeker op grond van zijn asielrelaas niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling en evenmin voor de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. De neergelegde documenten, zo wordt in de beslissing gesteld, kunnen deze bevindingen niet wijzigen.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat in verzoekers geval de veiligheidssituatie in het district Surobi in de provincie Kabul dient te worden beoordeeld. Uit de landeninformatie blijkt dat de kern van het conflict in Afghanistan gesitueerd is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten, en dat de provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Binnen de provincie is het geweld hoofdzakelijk doelgericht van aard. Het conflict gerelateerd geweld concentreert zich in de provincie in het district Surobi, in het bijzonder in de Uzbin-vallei, waar er gewapende confrontaties plaatsvinden. De commissaris-generaal is van oordeel dat er voor burgers uit de provincie Kabul geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide door verzoeker aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk besproken.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij vreest vermoord te worden omwille van zijn broer (AD, stuk 16, Vragenlijst CGVS, 8 januari 2016, vraag 4), die als tolk werkte voor de Amerikanen (*Ibid.*, vraag 5). Verzoeker verduidelijkt dat hij als spion werd beschouwd en info van het dorp doorgaf aan zijn broer (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 22 september 2017, p. 8). Verzoeker vreesde de Taliban omdat er in zijn dorp geen overheid of andere veiligheidsorganen zijn (*Ibid.*).

2.5.8. De Raad stelt vast dat verzoeker internationale bescherming vraagt op grond van zijn vrees voor vervolging door de Taliban omwille van het werk van zijn broer als tolk voor de Amerikanen. Er mag bijgevolg redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker de nodige informatie kan verstrekken over de elementen die aanleiding geven tot zijn vrees.

2.5.9. Uit het gehoorverslag blijkt evenwel dat verzoeker niet precies kan aangeven wanneer zijn broer is beginnen te werken als tolk (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 22 september 2017, p. 9). Verzoeker is ook niet zeker of zijn broer enkel voor het bedrijf ‘D.’ heeft gewerkt en zegt uitdrukkelijk *“niets”* te weten over dit bedrijf of over de activiteiten ervan (*Ibid.*). Ook de vraag of zijn broer teksten of gesprekken diende te vertalen, kon verzoeker niet beantwoorden. Evenmin kon verzoeker de functie of positie van zijn broer binnen het bedrijf duiden (*Ibid.*, p. 9-10).

2.5.10. Hoewel verzoeker terecht stelt dat van hem niet kan worden verlangd dat hij op de hoogte is van het precieze takenpakket van de job of van specifieke anekdotes uit het beroepsleven van een verwante, *in casu* zijn broer, mag toch worden verwacht dat verzoeker meer informatie kan verstrekken over de professionele activiteiten die er blijkbaar toe geleid hebben dat zijn broer en diens vriend, die hem aan de job had geholpen, thans in de Verenigde Staten verblijven. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij in zijn middel laat uitschijnen dat hij ‘in grote lijnen’ op de hoogte zou zijn van het werk dat zijn broer uitoefende.

Verzoeker tracht zijn gebrekkige kennis over de professionele activiteiten van zijn broer en de afwachtende en passieve houding die hij had tentoongespreid te rechtvaardigen door te verwijzen naar de schaarse contacten die hij destijds met zijn broer had en naar de leefomstandigheden in Tizin Khas in Afghanistan met beperkte communicatiemogelijkheden. De verwijzing naar de situatie in Afghanistan vormt echter geen vergoelijking voor zijn verzuim om zich sedert zijn vertrek uit zijn land van herkomst verder te informeren over de precieze aanleiding voor zijn problemen. De Raad stelt vast dat verzoeker op 29 september 2017 (AD, stuk 14, Documenten) een reeks stukken neerlegt die betrekking hebben op

zijn broer en diens verblijf in de Verenigde Staten, waardoor mag worden verwacht dat verzoeker zich naar aanleiding van het verkrijgen van deze stukken verder heeft geïnformeerd over de activiteiten en het wedervaren van zijn broer. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat zijn broer wel degelijk bereid is om nadere informatie te verstrekken (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 22 september 2017, p. 10). In weerwil van verzoekers beweringen komt het evenwel niet aan de commissaris-generaal toe om verzoekers broer te contacteren om bepaalde twijfels uit de weg te ruimen in verband met diens tewerkstelling bij D. of diens familieband met verzoeker. Louter door de neerlegging van de stukken is verzoeker er niet in geslaagd voldoende duidelijkheid te scheppen over de precieze functie van zijn broer of over de verwantschapsband met verzoeker.

2.5.11. Betreffende het ogenblik waarop zijn broer naar de Verenigde Staten vertrok, verklaarde verzoeker in januari 2016 dat zijn broer een jaar eerder naar de Verenigde Staten ging (AD, stuk 16, Vragenlijst CGVS, 8 januari 2016, vraag 5), waardoor hij dus begin 2015 vertrokken zou zijn. Verzoeker zelf verklaarde in mei/juni 2015 uit Afghanistan vertrokken te zijn (AD, stuk 16, Verklaring DVZ, 8 januari 2016, reisroute). Tijdens zijn gehoor beweerde verzoeker eerst dat zijn broer drie maanden voor hem uit Afghanistan vertrokken was naar de Verenigde Staten (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 22 september 2017, p. 5), hetgeen nog enigszins spoort met zijn eerdere verklaringen, maar later verklaarde hij vreemd genoeg uitdrukkelijk dat hij éérs vertrokken was, dat zijn broer nog alles moest regelen voor zijn reis naar het buitenland, en situeert hij diens vertrek in de periode dat hijzelf reeds in Griekenland vertoefde (*Ibid.*, p. 11), dus ná 23 mei 2015 (AD, stuk 17, Hit Eurodac, 8 januari 2016). Deze verklaringen zijn allerminst coherent te noemen. Het is opmerkelijk dat verzoeker er niet in slaagt – zelfs niet bij benadering – aan te duiden wanneer zijn broer naar de Verenigde Staten vertrokken is. Deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas in ernstige mate op de helling. De *a posteriori*-uitleg van verzoeker, waarbij hij beweert dat zijn schoonbroer foutieve informatie zou hebben verstrekt, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat de tewerkstelling van zijn broer en diens vertrek naar de Verenigde Staten cruciale elementen uitmaken waarvan mag worden verwacht dat verzoeker hierover ondubbelzinnige verklaringen aflegt. Het terugkomen op eerdere verklaringen doet wel degelijk afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

2.5.12. Met betrekking tot het gevaar vanwege de Taliban, stelt de Raad vast dat verzoeker onverenigbare verklaringen aflegt over de aard van de dreiging die zou zijn uitgegaan van de Taliban. Zo verklaarde verzoeker enerzijds dat de Taliban hem wilden inlijven: *“Zij waarschuwden dat ik mij bij hen zou moeten aansluiten als mijn broer niet stopte met zijn werk.”* (AD, stuk 16, Vragenlijst CGVS, 8 januari 2016, vraag 5), terwijl hij anderzijds stelde dat de Taliban hem wilden doden omdat hij als spion werd aanzien die info van het dorp doorgaf aan zijn broer (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 22 september 2017, p. 8). De Raad merkt op dat er een essentieel verschil bestaat tussen een vrees voor gedwongen rekrutering en het risico vermoord te worden omdat men als spion wordt aanzien. De verklaringen van verzoeker over de bedreiging door de Taliban kunnen niet aannemelijk worden geacht, waardoor het onderzoek naar de beschikbaarheid van lokale beschermingsmogelijkheden in Tizin Khas niet vereist is.

2.5.13. Wat de familieband betreft met de persoon waarvan verzoeker documenten heeft neergelegd, merkt de Raad op dat er inderdaad geen enkel document wordt neergelegd dat de familieband aantoonst tussen verzoeker en zijn broer K. Voorts stelt de Raad vast dat op alle documenten en de badges van verzoekers broer naast de voornaam K. enkel de familie-/stamnaam T. wordt vermeld, zelfs op diens Afghaanse paspoort (AD, stuk 14, Documenten, 5 certificaten van broer K., 2 bankafschriften met weergave loon broer, D. Badge, 1^e pagina paspoort broer, verblijfskaart broer VS, visakaart broer, attest tewerkstelling broer, voorlopig rijbewijs broer, mail i.v.m. betaling, tijdschema, toegangskaart T. B.). Het wekt verwondering op dat verzoeker nooit melding heeft gemaakt van de familie-/stamnaam T. Ter terechtzitting blijkt verzoeker niet in staat te verduidelijken waarom hij steeds de familienaam B. hanteert, die hij blijkbaar ook als zijn stamnaam aanduidt (AD, stuk 16, Verklaring DVZ, 8 januari 2016, persoonsgegevens), terwijl zijn broer zich enkel met de familie-/stamnaam T. identificeert. Verzoeker beweert weliswaar in zijn middel dat uit een vergelijking tussen de gegevens op zijn taskara en de gegevens op de taskara van zijn broer de verwantschapsband zou blijken, zonder evenwel de taskara van zijn broer neer te leggen. Het komt weinig geloofwaardig over dat de heer K. T. de broer van verzoeker zou zijn.

2.5.14. In een aanvullende nota van 20 februari 2019 legt verzoeker een aantal foto's en documenten neer betreffende K. T. (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen), waarbij geen verdere uitleg wordt verschaft, en die identiek zijn aan de reeds eerder neergelegde stukken (AD, stuk 14, Documenten). Deze stukken werpen bijgevolg geen nieuw licht op de motieven van de bestreden beslissing, noch op de twijfel inzake de voorgehouden familieband met T. K.

2.5.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker en van de voorgehouden vervolgingsfeiten ernstig op de helling komt te staan, waardoor verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling. Omwille van de weinig verhelderende verklaringen van verzoeker, komt hij niet in aanmerking voor de toepassing van het hierboven weergegeven artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet (oud artikel 57/7ter). Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.16. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet omschrijft “ernstige schade” als volgt:

“§2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.17. Specifiek met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, levert verzoeker in zijn middel kritiek op de beoordeling van het risico in het district Surobi, dat behoort tot de provincie Kabul. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de ‘COI Focus’ toe van het Commissariaat-generaal van 25 april 2017 (Verzoekschrift, bijlage 6). Deze informatie is echter achterhaald aangezien de commissaris-generaal middels zijn aanvullende nota van 18 februari 2019 meer recente landeninformatie van 2018 van UNHCR en EASO aan het dossier heeft toegevoegd (Aanvullende nota CGVS, bijlagen).

Verzoeker beweert Afghaan te zijn en heeft verklaard afkomstig te zijn uit het dorp Tizin Khas in het district Surobi, in de provincie Kabul (AD, stuk 16, Verklaring DVZ, 8 januari 2016, persoonsgegevens). Verzoeker betwist niet dat in zijn geval de veiligheidssituatie in de provincie Kabul dient te worden beoordeeld.

In de aanvullende nota stelt de verwerende partij aangaande deze veiligheidssituatie het volgende: “Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.”

De Raad merkt op dat niet wordt betwist dat het geweld in de provincie Kabul zich in het district Surobi concentreert, en meer specifiek in de Uzbin-vallei, die wordt aangeduid op de “AIMS map Surobi District, Kabul Province” en die bij de aanvullende nota wordt gevoegd. Op basis van deze kaart en de kaart die in de landeninformatie uit het administratief dossier is opgenomen (AD, stuk 15, Landeninformatie, ‘COI Focus Afghanistan Security situation in Kabul province’, 24 april 2017, p. 5-6) blijkt dat de Uzbin-vallei zich vanuit het districtcentrum Surobi uitstrekt in Noordoostelijke richting. Uit de verklaringen van

verzoeker ter terechtzitting over de ligging van zijn geboortedorp blijkt dat dit op ongeveer één uur rijden in zuidwestelijke richting van het districtscentrum gelegen is (vanuit Surobi-stad richting provincie Logar). De commissaris-generaal kon dus rechtsgeldig concluderen dat *a priori* niet blijkt dat het dorp van herkomst van verzoeker gelegen is in de Uzbin-vallei. De commissaris-generaal ging geenszins onredelijk te werk door op basis van de beschikbare informatie te concluderen dat er actueel voor burgers in het district Surobi, behoudens in de Uzbin-vallei, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft ook geen persoonlijke omstandigheden naar voor gebracht waaruit blijkt dat hij meer dan een ander persoon een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon.

2.5.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN